

(טיפה) בראשונה, אז מתחערת התעוררות שלמעלה. בא ראה, פיוון שפטות ויצאו אפס מאור בשדים וגוו, מיד - ויאמר ה' אל אברם וגוו.

ויאמר ה' אל אברם לך לך. אמר רבי אלעזר, לך לך - לעזר, למקן את עצמה, [למהזקן] למקן את דרכתקה. לך לך - איןך [ס"א בראין] לעמוד בין בין הרשעים הללו. וסוד הדבר - לך לך, שהרי בקדוש ברוך הוא נתן לאברהם רוח של חכמה, והיה יודע ומוצרף [ציוויתו] צרכי ישוב העולם, והסתפל בהם וشكل במושך וידע את הפחות.

הממנים על צרכי היישוב. בשגעע לתוכ נקדחת אמצעי היישוב, שקל במושך ולא היה עולה בידיו. התבונן לרעת את הכם שפמזה עליה, ולא יכול להתדק ברצונו. שקל בימה פעמים, וראה שהנה ממש נשחל כל העולם. התבונן וצרף ותקל לרעת, וראה שהגה הפה העליון שעליה אין לו שער, עמוק ונספר, ואיןו כמו האדרדים של דרגות היישוב.

התבונן ושקל וידע שהרי כמו שפמזה היה אמצעיתו של היישוב, מפזה נשחל כל העולם לכל צרכי. אך גם ידע שהרי הכם ששרה עלייה, ממש יצאו כל שאר הכהות הממנים על כל צרכי קעולם, וככלם אוחזים בו. אז (בראשית יא) ויצאו אפס מאור בשדים ללבת ארצה בגען.

עוד, השגים ושקל ואחר לעמד על בורו הדבר של אותו המקום ולא היה יודע, ולא יכול לעמוד עליה להשיג. פיוון שראה את فهو של המקום הזה ולא יכול לעמוד עליו, מיד ובאו עד חרון וישבו שם.

دلעילא. וכן פיוון דאתער בר נש אטערותא בקדמייתא כדיין אתער אטערותא דלעילא. תא חזי, פיוון דכתייב ויצאו אפס מאור בשדים וגו' מיד ויאמר כי אל אברם וגוו.

ויאמר כי אל אברם לך לך, אמר רבי אלעזר לך לך, לגרמן לאתקנא גרמן, (לאתקנא) לאתקנא דרגא דילך. לך לך, לית אנט (ס"א בראין) למיקם הכא בין חייבין אלין. ורזא דמלחה לך לך (דב עח ע"א) דהא גדרשא בריך הויא ייחיב ליה לאברהם רוחא דחכמתא, והיה ידע ומוצרף (אנור) סטרוי דישוב עולם, ואסתפל בהו ואתקל בתיקלא וידע חילין די ממוץ על סטרוי יישובא.

בד מטה לגו נקודה דאמצעיתא דישובא פקיל בתיקלא ולא היה סליק ביריה. אשכח למגdu חילא די ממנא עליה ולא יכול לאתקבקא ברעותיה, פקיל פמה זמנין וחמא דהא מתמן אשטייל כל עולם, אשכח וצרף ותקל למגdu וחמא דהא חילא עליה דעליה לית ליה שעורה עמייק וסתים ולאו איהו בגוני דסטרוי דראי דישובא.

אשכח ותקיל וידע דהא כמה דמההיא נקודה אמצעיתא דישובא מגיה אשטייל כל עלמא לכל סטרוי. הבי נמי ידע דהא חילא דשורי עליה מתמן נפקוי כל שאר חילין דמן (בראשית יא) ויצאו אפס מאור בשדים ללבת ארצה בגען.

עוד אשכח ותקיל ואחריף למיקם על ביריא דמלחה דההוא אתר ולא היה ידע ולא יכול למיקם עליה לאתקבקא, פיוון דחמא תקפא דהאי אתר ולא יכול למיקם עליה מיד ויבאו עד חאן וישבו שם.